

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 570/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť E. H., zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 75/2013 z 5. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júna 2014 poštou doručená sťažnosť E. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 5 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo 75/2013 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

V sťažnosti sa okrem iného uvádza:

«Sťažovateľ sa domnieva, že Najvyšší súd SR sa v uznesení č.k. 1 Tdo 75/2013 zo dňa 5.2.2014 celkom odmietol zaoberať obhajobou sťažovateľa, nižšie zhrnutou aj v tejto ústavnej sťažnosti, s odôvodnením, že tvrdenie sťažovateľa, že trestné stíhanie bolo začaté a obvinenie sťažovateľovi vznesené len na základe odpočúvania telefónnych hovorov, nezodpovedá skutočnosti.

Najvyšší súd SR argumentuje tým, že nič také nevyplýva z obsahu uznesení, ktorými bolo začaté a vznesené obvinenie, pričom poukazuje aj na to, že sťažovateľ v sťažnosti proti vzneseniu obvinenia takúto argumentáciu neuvádzal (čo je právne irelevantné, je na obvinenom aký postup pri svojej obhajobe zvolí a či aj vôbec sťažnosť odôvodní).

Takéto vysporiadanie sa s námietkami obhajoby považuje sťažovateľ za svojvôľu v rozhodovaní a za snahu vyhnúť sa vysporiadaniu s námietkami obhajoby, čo nemožno považovať za ústavne akceptovateľné...

Sťažovateľ opäť zhrňa argumentáciu, na základe ktorej sa domnieva, že bol odsúdený na základe nezákonne zabezpečených dôkazov.

Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že podľa rozhodnutí Ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 274/05 zo 14.6.2006 alebo č.k. I. ÚS 114/2012 zo dňa 13.6.2012) musí byť takéto rozhodnutie odôvodnené a preskúmateľné.

Preskúmateľnosť dôvodnosti vydania súhlasu si vyžaduje relevantnú konkrétnu vysvetľujúcu argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom stanovené podmienky odôvodňujúce zásah do práva na súkromie...

Trestné stíhanie bolo začaté a obvinenie vznesené len na základe odpočúvaní telefónnych hovorov a pokiaľ je toto odpočúvanie nezákonné, sťažovateľ nesmie byť odsúdený na základe nezákonného dôkazu a ani dôkazov odvíjajúcich sa od nezákonného dôkazu a informácii ním získaných...

Za zákonný spôsob získania dôkazu treba považovať splnenie formálnych, t.j. procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom na vykonanie konkrétneho

dôkazu a splnenie obsahových (materiálnych podmienok), t.j. aby úkon - použitý dôkazný prostriedok na vykonanie dôkazu - bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť (R 38/2003).

Súdna prax Najvyššieho súdu SR je jednoznačná v otázke použiteľnosti dôkazov, ktoré boli zabezpečené alebo vychádzali z nezákonného dôkazu (rozsudok NS SR 5 Tdo 47/2010, rozsudok NS SR 2 Tdo 37/2011 a celý rad ďalších)...

Sťažovateľ zhrňa, že trestné stíhanie bolo začaté a obvinenie vznesené na základe odpočúvaní telefónnych hovorov a pokiaľ je toto odpočúvanie nezákonné, nesmie byť odsúdený na základe nezákonného dôkazu a ani dôkazov odvíjajúcich sa od nezákonného dôkazu a informácii ním získaných (napr. rozhodnutia NS SR 3 Toš 7/2008 alebo 2 Tdo 37/2011 str. 12 a 13), nič z konania získaného v rozpore so zákonom, nie je možné „urobiť“ zákonným, bolo by to v rozpore so základnými zásadami demokratického právneho poriadku.

Takéto informácie je možné použiť iba v inej trestnej veci za splnenia zákonných podmienok (analog. napr. rozsudok NS SR č.k. 2 To 5/2011).

Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu SR je neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu, zaručeného podľa čl. 1 Ústavy SR, je aj princíp právnej istoty, ktorý spočíva okrem iného v tom, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06).»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Najvyšší súd SR uznesením č.k. 1 Tdo 75/2013 zo dňa 5.2.2014 porušil ústavné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ústavné právo na spravodlivé súdne konanie (aj porušenie článku čl. 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a najmä článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený pod č. 209/1992 Zb.).

Uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 1 Tdo 75/2013 zo dňa 5.2.2014 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na nové konanie a rozhodnutie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaný rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil

sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/08, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Z obsahu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu je zrejmé, že sa zaoberal námietkami sťažovateľa, ktoré sú aj obsahom podanej sťažnosti. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu sa uvádza:

„Z obsahu dovolania obvineného E. H. vyplýva, že podstatou jeho dovolacích námietok je skutočnosť, že trestné stíhanie bolo začaté a obvinenie vznesené len na základe odpočúvania telefónnych hovorov a pokiaľ je toto odpočúvanie nezákonné, nemôže byť odsúdený na základe nezákonného dôkazu a ani dôkazov odvíjajúcich sa od nezákonného dôkazu a informácií ním získaných.

Tvrdenie obvineného E. H., že jeho trestné stíhanie bolo začaté a obvinenie vznesené len na základe odpočúvania telefónnych hovorov, nezodpovedá skutočnosti. Trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Tr. por. (tzv. vo veci) bolo začaté, vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Topolčanoch, ČVS: ORP-139/JP-TO-2008, zo 7. mája

2008. Z obsahu tohto uznesenia nie je zistiteľné, čo bolo podkladom pre začatie trestného stíhania vo veci. Obvinenému E. H. bolo vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Tr. por. uznesením vyšetrovatelky Krajského riaditeľstva Policajného zboru, úradu justičnej a kriminálnej polície, Nitra, ČVS: KRP-76/OVK-NR-2008, z 22. augusta 2008, a to pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekursoru a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, písm. d/ Tr. zák. Zo skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia a ani z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia vôbec nevyplýva, že obvinenie bolo vznesené E. H. na podklade dôkazov získaných použitím informačno-technických prostriedkov na zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky. Dovolací súd pripomína, že námietku, podľa ktorej trestné stíhanie bolo začaté a obvinenie vznesené len na základe odpočúvaní telefónnych hovorov, obvinený E. H. nevzniesol ani v sťažnosti z 3. septembra 2008 proti uzneseniu o vznesení obvinenia.

Nad rámec dovolacích dôvodov dovolací súd poznamenáva, že odsudzujúce rozhodnutie Krajského súdu v Nitre je zjavne založené na dôkazoch, ktoré spočívajú vo výpovedi samotného obvineného E. H., ktorý sa ku skutku, ktorý bol predmetom obžaloby, priznal a na výpovediach svedkov R. Z., B. C. a P. K.

Skutočnosti namietané v dovolaní obvineného E. H. nezodpovedajú obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu, a preto dovolací súd nemal dôvod konfrontovať dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a samotný súhlas na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky s rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorými argumentuje dovolateľ vo svojom dovolaní.“

V nadväznosti na citované ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nie je podľa názoru ústavného súdu prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle a sťažovateľ v sťažnosti neuviedol takú argumentáciu vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorá by bola spôsobilá vyvolať pochybnosť o neudržateľnosti napadnutého rozhodnutia z ústavného hľadiska.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2014